

Gokyo lakes treks pēc gada...

(Nepāla, 2018.gada novembris)

Pagājis tieši gads kopš šī pasākuma, un nu jau sāk likties ka teorētiski varētu arī atgriezties. Un galvenais iemesls tam būtu unikālā iespēja uz 3 nedēļām atslēgties.

Ja vēlies izbaudīt pirmatklāsmes iespēju, tad visdrīzāk Tev nav vērts lasīt šo apcerējumu. Ja vēlies iegūt informāciju, kā veikt šo vai citu reģiona trek (Everest Base camp trek (EBC) vai Three pass trek u.c.) uz savu galvu, un “minimālām” izmaksām, tad varbūt ir vērts arī izlasīt.

Nedaudz priekšvēstures. Jau trīs gadus vēlējos nokļūt Nepālā, jo biju uzķēries uz jūsmīgajiem FB postiem, kuros cilvēki vēlas atgriezties Nepālā vēl un vēl, bet kā jau mums visiem, izbrīvēt 3 nedēļas oktobrī vai martā likās neiespējami. Tomēr 2018. gada septembrī pieņēmām lēmumu nomest visu malā, nopirkt biļetes, un tad domāt kā aizpildīt laiku +/- 2 nedēļas Nepālā.

Nevēlējāmies izmantot gida pakalpojumus. Gida plus būtu lielākas zināšanas par vidi un spēja sniegt plašāku ieskatu vietējā dzīvē, bet, kā vēlāk redzējām, tam ir arī milzīgs mīnuss. Tā pat nevēlējāmies iekļūt lielā cilvēku plūsmā un pēc atsauksmēm par ceļu būvniecību u.c. atmetām ar roku Annapurnas trekam. Pēc bildēm uzgāju un iepatikās Gokyo lakes treks un tagad nepateikšu, vai tajā brīdī apzinājos, ka tas daļēji sakrīt ar EBC – vienu no Pasauls apmeklētajiem trekiem. Ar “mēs” domāju sevi un Raitu, kurai nav augstkalnu pieredze, un nezinājām, kā viņa jutīsies 5000m augstumā. Tāpēc netrakojam ar garumu, grūtību un šajā kontekstā Gokyo treks atbilda mūsu prasībām. (Rajona karte: <https://www.magicalnepal.com/everest-base-camp-trek-map/>) Šī plāna mīnus bija lidošana uz Luklu, kas veido papildus izmaksas un jāreķinās ar papildus laika rezervi vismaz 2 dienas ielidojot un 2 dienas izlidojot, bet, tā kā dzīvojam vienreiz, tad mūsu mērķis palika Gokyo lake treks. Gatavojoties braucienam diezgan daudz laika pavadīju dažādos forumos, mēģinot aptvert vietējo loģistiku, ko darīt un ko nedarīt, un lēnām izveidojās plāns. Bet nu visu pēc kārtas.

Biļetes nopirkām, kā jau teicu, septembrī ar mātes Google palīdzību, turpceļā caur Deli, atpakaļ caur Abu Dabi – 600 EUR uz cilvēku. Te uzreiz jāmin, ka ceļojot tranzītā caur Deli, vīzas nevajag, par ko paši nebijām tik pārliecināti, jo vietām šo min kā iemeslu, kāpēc nevajag lidot caur Deli. Biļetes Katmandu-Lukla arī nopirkām tīklā (<https://www.yetiairlines.com/>) vēl atrodoties Rīgā septembra beigās – 300 USD turp atpakaļ. Biļetes jāpērk uz reisiem pēc iespējas agrāk no rīta, lai pagūtu aizlidot, kamēr vēl ir labs laiks, bet kā izrādījās, tam ir tikai daļēja nozīme. Apdrošināšanu nokārtojām, iestājoties Austrijas

alpīnisma asociācijā, kura biedriem tā ir iekļauta cenā un derīga visā pasaulē, t.s. glābšanas darbi ar helikoptera izmantošanu. (<https://www.alpenverein.at/austria/mitgliedwerden/mw.php>)

Plānojām Kathmandu uzturēties 2 dienas un 3-ajā no rīta doties uz Luklu. Šīs divas dienas bija nepieciešamas, lai nokārtotu formalitātes un nopirktu šo to no trekā nepieciešamajām lietām. Dzīvošanu norezervējām Air BnB itkā privātos apartamentos, bet reāli mazā viesnīcīņā netālu no Thamel – ēšanas un tūrisma veikaliņu centra. Ielidojot Katmandū, vīzas nokārtojām tur pat uz vietas lidostā. Kaut arī mums bija līdzīgu pasu kopijas un 4 fotogrāfijas, neko no tā nevajadzēja. Vīzas cena 40 USD. Turpat lidostā samainām nedaudz naudas un pie izejas nopērkam Ncell sim karti pa 800 NR, vai +/- 8 USD. Uz vietas var mainīt, protams, arī EUR, bet ar dolāriem rēķināšana sanāca vieglāka – vietējo cenu daļot ar 100. Taksis līdz Thamel maksā robežās no 500 līdz 700 NR, un jākaulējas bez kaunēšanās. Takšu daudz, un kāds jau lauzīs taksistu brālības noteikumus. Braucam par 600 ☺. Lai mūs neievestu neceļos, sekojam līdzīgu braucienam MAPS.ME, kur jau iepriekš bijām ielādējuši Kathmandu karti. Viss beidzas labi, un tiekam pie savas istabas. Viss tīrs, ir siltais ūdens un elektrība, prusaku nav, tikai skaņas izolācija nekāda un ir sajūta, ka atrodi un guli teltī uz ielas. Jau pierēģistrējot Air Bnb naktsmājas uzreiz saņēmām virkni piedāvājumu brauciena organizēšanai, jo īpašniekam piederēja viena no daudzajām tūrisma aģentūrām un arī iebrūcot viņš noteikti vēlējās ar mums satikties. Jauki parunājām uz jumta terases un šķīrāmies kā draugi, kaut arī nekādus pakalpojumus no viņa tā arī nenopirkām. Nepālā likumi un lēmumi mainās nepārtraukti, un paši tūrisma aģentūru operatori nemaz nezina pēdējo kārtību.

Forumos biju lasījis, ka EBC atļaujas varot nokārtot Luklā, bet drošības pēc devāmies uz Tūrisma informācijas centru, kur saņēmām šim apstiprinājumu. Ja dodaties citos pārgājienos, tad šeit var nākties pavadīt krietnu laiku, cilvēku daudz, darba laiks ierobežots, un šis moments noteikti jāņem vērā plānojot uzturēšanās laiku Kathmandu. TIMS šim trekam nevajadzēja, vismaz 2018. gadā.

Divās dienās apskatījām arī divus tūrisma objektus - Durban laukumu un Pērtiķu templi. Pirmo pēc nozīmes var salīdzināt ar Doma laukumu, tikai senāku. Lai to šķērsotu ir jāmaksā "brīvprātīga" ieejas maksa, kas derīga visu dienu – cena ap 10 USD no cilvēka. Es teiktu, stipri pārvērtēts apskates objekts, bet, protams, gaumes atšķiras. Kaut arī laukumam nav apvilks žogs, modras acis seko, vai esat nopirkuši biļetes. Pretēji šim, Pērtiķu templis ir daudz jaukāks, zaļāks un baudāmāks. Ieejas maksa 200 NR vai 2 USD. Jau pirmajās dienās nevar nepamanīt lielo atšķirību starp apkārt valdošo nabadzību un cenu līmeni. Tas pats par vides tīrību. Ja mēs (vismaz daļa sabiedrības) varam cepties par pāris polietilēna maisiņiem grāvī vai no mašīnas izmestu pudeli, tad tur upe pilna ar maisiņiem ir pilnīga norma, nemaz nerunājot par putekļiem ielās un gaisā.

Vietējais “razvods” ir vīriņi, kuri staigā pa ielām un svētī tūristus ar sarkanu zīmi uz pieres, neaizmirstot pēc tam par šo pakalpojumu paprasīt 200 NR. Pirmajā reizē, protams, uzķērāties un pēc tam ar smaidu skatījāties uz citiem tādiem pašiem iesvētītiem tūristiem.

Starp provīzijām, kuras vēlējāties iegādāties Katmandu, bija roku dezinfekcijas šķidrums, kuru lieto lielākā daļa tūristu, diamox tabletes, ja nu sanāk ziepes ar augstumu, cimds, WC papīru, batoniņus. Lidmašīnā ir 10 kg svara ierobežojums visam, tā kā īpaši daudz līdzī nepaņēmsi un arī nevajag. Teorētiski sarakstā bija arī karte, bet nolemjam to nepirkt, jo no tīkla esma izdrukājuši sava ceļojuma apgabalu, un ir arī excelis ar plānotajām pieturvietām.

Bauciena 3. diena un treka **1 diena Kathmandu – Lukla – Jorsole**, un mums ir biļetes uz pl. 9:00 ar Yeti airlines, ex Tara airlines, kuras lidmašīnas vēl joprojām nes veco nosaukumu. Iemesls rebrandingam bija avārija Luklā, kuras rezultātā gāja bojā vairāki cilvēki. Liekās mantas sarunājam atstāt viesnīcā, atpakaļ ceļam mums nekādas rezervācijas nav. Ierodoties lidostā sākas bardaks vai, pareizāk sakot, nenotiek nekas. Nevienam nav informācijas, kad varētu izlidot, tavas biļetes nevienam neinteresē. Lēnām veidojas tāda starptautiska kopiena ar vāciešiem, horvātiem, krieviem, ukraiņiem un citām nacionalitātēm. Pēc vairākām stundām rodas nojausma par sistēmu, kura valda šajā bardakā. Vispirms lido organizētās grupas no tūrisma aģentūrām, un šī ir viena no priekšrocībām izmantojot vietējos. Kā izrādās, aviokompānijas darbiniekiem ir numurēti saraksti ar uzvārdiem, kuri nosaka izlidošanas kārtību. Esam kādā 11. listē un tad lēnām var sekot, kā rinda kustas uz priekšu. Daži cilvēki lidostā ir jau trešo dienu. Tā kā augšā ir bijis slikts laiks, tad lidmašīnas vismaz 2 dienas nav lidojušas. Ja Tev neizdodas izlidot dienā, kad Tev ir biļetes, tad Tevi ieliek rindā aiz tekošās dienas klientiem, t.i. ar katru nākamo dienu tavas izredzes izlidot samazinās. Ukraiņiem bija pat tā, ka otrajā dienā viņi jau redzēja Luklas lidlauku, bet lidmašīna pagriezās atpakaļ un atgriezās Kathmandu. Viņi bija pārguruši, jo jau 3. dienu pl. 7:00 ieradās lidostā, kur uzturējās visu dienu ne īsti ēduši ne dzēruši. Vakarā krogs un no rīta atkal lidosta. Tad beidzot bingo un pienāk mūsu rinda, saņem boarding pass un atviegloti dodamies cauri kontrolei uz iekāpšanas uzgaidāmo telpu. Kāda vilšanās - nākamajā telpā priekšā sēž vismaz 5 iepriekšējās listes. Neziņa un gaidīšana turpinās vēl pāris stundas. Tad nākamais bingo – tiekam izsaukti uz autobusu, kas ved uz lidmašīnu, bet te atkal viss atkārtojas. Uz skrejceļa stāv iepriekšējais autobuss un atkal vismaz stundu nekas nenotiek. Pulkstenis jau tuvojas 2 un izredzes izlidot lēnām dziest ar katru minūti. Tad kā par brīnumu pēkšņi viss notiek, mūs sasēdina lidmašīnā, kurā ir 2 piloti un stjuarte, un mēs lidojam! Meitenes funkciju īsti nesapratām, jo vienīgais ko viņa darīja, bija, mēģinot pārblaut motoru skaņu, skaidrot drošības noteikumus un iedot katram pa konfekti un 2 vates tamponiem ausu aizbāšanai.

Daudz dzirdēts mīts par Luklu kā vienu no bīstamākajiem Pasaules skrejceļiem. Tas atrodas 2860m augstumā. Tā skrejceļš ir 527 m garš, 30 m plats un ir 11.7% slīpumā. Savā

54 gadu pastāvēšanas vēsturē tajā ir notikuši 11 atgadījumi, no kuriem tikai 2 ar bojāgājušajiem, aiznesot sev līdz 23 cilvēku dzīvības. 2018. gadā šī lidosta apkalpoja 124 929 pasažierus, bet gadu iepriekš

146 879.¹ Uz Luklu var aiziet arī kājām. Tas prasa vairākas dienas un galvenais plus ir lēna un pakāpeniska atklīmatizācija. Šajā posmā ir ļoti maz trekingotāju un tas esot ļoti baudāms, gan ar lieliem augstuma kāpumiem un kritumiem. Nakšņošana tējas namiņos maksā naudu un no finanšu puses ieguvums nav liels.

Uz Luklu lido tikai ļoti pieredzējuši piloti un iesācējus apkalpot šo reisu nelaiž. Lietas nopietnību saproti tikai brīdī, kad caur pilota kabīnes logu ieraugi kalna nogāzē mazo nolaišanās laukumu. Lidmašīnā ir tikai 12 vietas un pilota kabīne nav atdalīta. Ja sēdi pirmajās divās rindās, esi gandrīz kā pilota kabīnē. Turpceļā esot jāsēž kreisajā pusē, jo tad labos laika apstākļos var redzēt kalnu baltās muguras. Man nav lielu emociju par lidošanu, bet šis gadījums ir atšķirīgs un rokas stingri iekrampējas krēsla atzveltnē. Atsitiens, motoru rēkoņa un esam laimīgi lejā. Nolaižoties skrejceļš beidzas ar akmeņu sienu, tā ka laicīgi sabremzēties ir ļoti svarīgi. 5 minūtēs saņemam somas un esam sasnieguši treka sākumu. Kathmandū mūs brīdināja, ka naktsmītnes vajagot iepriekš rezervēt. Pirmkārt, nesapratām kā īsti to izdarīt, droši vien booking's kaut ko piedāvā, bet kā paredzēt kur un cikos būsī? Nē, tas nebija mūsu gadījums.

Katra mūsu soma ielidojot svēra ap 8-9 kilogramiem. Līdzī bija dūnu guļammaiss (man īsais + dūnu jaka), siltās bikses, lietuss biki, divas termoveļas ar garām rokām, polāris un siltā jaka, lietuss jaka, 4 pāri zeķu, apakšveļa, cepure, cimdi, batoniņi, fotoaparāts, lukturītis, ūdens pudele un kaut kādi sīkumi. Drēbes daudz un neuzvilkta palika tikai lietuss jaka. Ūdeni var nopirkt katrā lodžā un cena ir no 0,60 centiem līdz 2 dolāriem. Mēs izvēlējamies Amazon pasūtīt Lifestraw pudeles ar iebūvētiem filtriem. Tādējādi mēs varējām uzpildīt ūdeni jebkur, un neatstājām aiz sevis plastmasu pudeli kalnus. Kājās trekinga bota un nevis zābaki. Vietējie staigā krokšos, tā kā bota ir būtisks solis uz augšu. Un vēl līdzī bija arī somā noslēpti 80000 NR vai ap 800 USD. Naudu bijām dolāros atveduši no Rīgas un Katmandu samainījām uz vietējiem "tugrikiem". Augšā krājumus nav kur papildināt un tāpēc budžets ir jāplāno diezgan rūpīgi, un tam ir jāseko līdzī.

Tā kā ielidojam vēlu, cilvēku pūļi ir noplakuši un uz takas jūtamies diezgan komfortabli. Pametot Luklu ir jānomaksā Khumbu Pasang Lhamu Rular municipality nodeva 2000 NR no cilvēka. Tevi ieraksta ar roku lielā žurnālā un aizmirst. Tradicionāli pirmajā dienā visi apstājas Phakding, bet mēs paejam nedaudz tālāk un šis ir viens no veidiem kā izvairīties no pūļa. Ja papētam trekinga aģentūru piedāvājumu, tad plānojums no punkta A uz punktu B, C, D visur ir gandrīz vienāds. Tādēļ šajos punktos tradicionāli katru vakaru pulcējas liels ļaužu skaits. Īpaši dienās pēc sliktā laika, kad nav bijušas lidmašīnas un visi atlidojušie vēlas pēc vienas shēmas

doties augšā. Izvēloties naktsmītnes blakus vai starp tradicionālajiem pieturpunktiem, var izbaudīt šo pasākumu daudz mierīgāk. Pirmā diena ir pārsvarā uz leju ar pāris tiltiem, aprakstītiem akmeņiem. Ejam 4 stundas un līdz ar tumsu nolemjam apstāties. Šajā posmā ieejam Sagamatra nacionālajā parka un par šo nozīmīgo sasniegumu savs vārds ir atkal jāieraksta biezā žurnālā un, protams, jāziedo 3000 NR no cilvēka.

¹ https://en.wikipedia.org/wiki/Tenzing%E2%80%93Hillary_Airport

Apstāšanās starp tradicionālajiem ciemiem nedod finansiālas priekšrocības. Parasti cena par nakšņošanu ir simboliska 100-200 NRs, ja maksā arī par ēšanu. Neēst un tikai nakšņot nav finansiāli izdevīgi, tad cena ir cita. Šajā tējas namiņā esam 4, amerikāniete un kungs no Kanādas, abi dodas lejā. Kungs smagi kāšē un izklausās pēc diloņa slimnieka, amerikāniete risina sirdi plosošas sarunas pa telefonu, tādēļ īsti kompāniju neatradām. Kungs pasūta jaka steiku, lai nosvinētu atgriešanos pie civilizācijas, tādējādi pārkāpjot vienu no zelta likumiem - treka laikā nav ieteicams lietot gaļu un salātus. Iemesls – potenciāla iespēja saindēties ar pārtiku, jo gaļa visdrīzāk netiek glabāta ledusskapī, bet salāti var būt mazgāti ar nezināmas izcelsmes ūdeni. Tā arī notiek, nakts kanādietim paiet "jautri". Es gaļu neēdu, bet rezultāts bija tāds pats. No rīta pamodos nekāds un pārtiku redzēt negribēju. Jāatzīmē, ka līdzīgs liktenis piemeklēja arī Raitu dienu pirms izlidošanas. Grūti saprast, kā viņa izturēju dienu lidostā, bet man pat domāt par iešanu tālāk negribējās.

Tā sākas **2. treka diena**, kuras mērķis ir tikt līdz Namče-bazar (3445m). Ap pl 10 tomēr saņemam dūšu un lēnā garā soļojam kalnā. Līdz Namčei ir viens no lielākajiem kāpumiem un perspektīva nelielas ļoti spīdoša. Labi, ka atceramies par kolas dziedinošajām īpašībām uz bērnu organismiem. Šo mantu te var nopirkt katrā ciemā. Tā arī dienu novelku uz vienu ābolu un 300mg kolas. Temps nekāds. Pret vakaru mums pretī nāk bariņš angļu pensionāru un skaļi paziņo, ka esot priecīgas redzēt vēl kādu ejam lēnām. Saņemam uzmundrinājumu, ka mēs Namči sasniegsim. Mūs noķer arī draugi no lidostas, kuri izlidoja kā pēdējie tai dienā, bet, tā kā Luklā nolaisties nesanāca, esot nakti pavadījuši slēgtā militārā bāzē un no rīta agri ievesti līdz Luklai. Viņi pa ceļam bija sarunājuši naktsmītni Namčē un, tā kā mums nekas nebija sarunāts, uzsēdāmies viņiem uz astes. Mums kāpiens līdz Namčei prasīja 6 stundas 45 minūtes un bija viens no lielākajiem izaicinājumiem visā braucienā.

Literatūrā iesaka uz katriem 500 uzņemtajiem augstuma metriem paredzēt vienu dienu aklimatizācijai. Namčē klasiska "atrakcija" ir kāpt stāvā nogāzē aiz pilsētas uz The Everest View Hotel. Startējot pl. 9, vairākas stundas pēc saullēkta vienalga cilvēku straume turp ir ievērojama. Visiem ir grūti un stāvais kāpiens padodas lēnām. Uz Everesta guļ mākonis un mēs dodamies tālāk uz ciematu Khunde. Pirms Khundes ir ļoti skaists un pirmatnējs mežs. Norāžu nekādu nav un intuitīvi atrodam ceļu, kurš ir vairāk nekā pārlicecinošs. Tikai +/- stundas attālumā no Namčes šī ir cita valstība. Trekinga plūsma šeit nenonāk, lai gan arī te ir tējas nami,

un te var vērot tradicionālo vietējo dzīves ritmu. Vīri ar āmuriem no akmeņa kaļ ķieģeļus kārtējai stupai, uz žogiem žāvējas jaku "pankūkas" utt. Šodien ir mūsu diena un, vai nu tāpēc, ka nav jānes somas, vai ir noticis brīnums, ir vēlme kāpt augstāk. Kaut kur virs Namčes ir stupa veltīta Melorijam un ceļš uz to sākas kā reiz Khunde. Ejam augstāk. No šejienes ir ne tikai lieliski skati, bet te nav neviena cilvēka. Sasniedzam kori un satiekam vīrieti ar lielu somu. Prasām, kā tikt uz Namči un viņš atbild, ka vienīgais ceļš ir atpakaļ. Tas mūs galīgi neapmierina. Pa kori aiziet taka Namčes virzienā, izvēlamies to. Vietā, kur taka klūst neizteiksmīgāka. pamanām vietējo, kurš pazūd aiz kores – viņš noteikti zina ceļu un steidzam viņam sekot. Liels bija pārsteigums, ka tas bija tikai kādus 7 gadus vecs zēns krokšos. Viņš droši traversēja nogāzi pa tikai sev zināmu taciņu. Arī viņš jutās apmulsis redzot, ka viņam seko divi ārzemnieki, un tāpēc viņš pa laikam apstājās itkā mūs gaidot. Vietām taka kļuva pastāva un bija jāizmanto kāpšanas tehnika, bet puika ir krokšos. Pēc laika saprotam, ka laikam viņa mērķis nav Namče

un ļaujām viņam doties savu ceļu. Tālāk savu ceļu meklējam paši, jo mērķis ir redzams - taka pārsimts metrus zemāk, kuru arī veiksmīgi sasniedzam. Ap pl. 3 esam atpakaļ Namčē. Bijām uzkāpuši līdz 4000m un pagaidām izpildām programmu pa 100%.

Namče ir pēdējais punkts, kur teorētiski varbūt NCell mobilie sakari. Tālāk var pirkt Everest karti, kas darbojas visa reģionā. Tehnoloģijas, protams, attīstās un situācija pēc gada var būt būtiski savādāka. Tā kā Nepāla un Latvija ir dažādās laika joslās, tad liela ir iespēja, ka saņemsiet zvanu, kad jau liksieties gulēt. Ja pa dienu tā nav problēma, tad šāds zvans tējas namiņā var pamodināt visus, jo parasti blakus numuriņus šķir 5mm saplākšņa kārts. Pēc viena šāda zvana un ņemot vērā telefona uzlādes cenas, nolemju saņemties un atslēgties. Šī ir arī vēl viena iespēja samazināt brauciena izmaksas. Cita iespēja ir nemazgāties. Ja ūdens ierobežotā daudzumā būs silts, tad telpa visdrīzāk tāda nebūs. Un tas ir labs veids, kā noķert saaukstēšanos. Tā kā pakalpojums nav arī lēts, tad cilvēki bieži nes līdzī mitrās salvetes un tās padsmīt dienas izvēlas nemazgāties. Arī mēs pieņemām šādu izaicinājumu un vienīgo auksto dušu izmantojam Namčē.

Namče – vieta kurai nevajadzētu būt. Tas ir mans redzējums par šo pilsētu. Aizbraucot uz Pasaules jumtu, es vismazāk vēlos redzēt daudz cilvēku, krogus utt. Te blakus ir The Noth face oriģinālais veikals un tas pats vietējais pakaļdarinājums, īru krogs un desmitiem lodžu. Te apmetās tie, kas iet augšā un nāk lejā, tie, kas svin atgriešanos pie civilizācijas un savu varonību, te apmetās šerpas un jaki. Nē, man tas nepatika, ar vienu izņēmumu - Himalayan Java caffe. Tādu brauniju es neņemtu ēdis pat Latvijā, faktiski tas bija tik garšīgs un tai skaitā trekns, ka pa abiem spējām apēst tikai vienu no diviem. Tieši te mēs nosvinējām Raitas dzimšanas dienu, kas arī bija viens no bēgšanas uz Nepālu iemesliem.

4.diena Plāns doties uz Tengboche, nākamajā dienā līdz Pangbothe un atpakaļ uz Phortse. Šī nav mana diena, racionā atgriežas kola. Taka aiz Namčes atgādina puteklīgu lielceļu pilnu ar cilvēkiem, kas skaļi sarunājas. Porteri nes pārtiku un klientu somas, jaki iet augšā un nāk lejā, pie porteru somām skan mūzika, kā mums automašīnās. Kā jau minēju 2018. gadā šo ieleju apmeklēja 125 K cilvēku, lielu daļu no viņiem pavadīja šerpas un visiem viņiem pārtiku piegādā no Luklas ar jakiem, ēzeļiem, uz cilvēku mugurām. Šo bardaku kompensē lieliskais skats uz Ama dāblam, kalns kurš dominē šajā ceļa posmā un kurš ir pat skaistāks par Everestu.

Vietā, kur taka sadalās, es padodos. Pie vella tūristu iecienīto un slaveno Tengbočes klosteri, dodamies uz Phortse. Nezināju tad, ka tas ir kāpiens uz augšu līdz kalna plecam, tad lejā līdz upei un atkal augša uz Phortse. Negāja viegli un atkal izglāba kola un iepriekšējās dienas braunijs. Phortse nav tradicionāls mērķis Gokyo ezeru trekā, jo atrodas pretējā ielejas pusē. Pēc informācijas forumos biju noskaidrojis, ka no Phortse arī iet taka uz tiem pašiem ezeriem, bet tā ir reti izmantota. Vakarā ierodoties Phortse viesu namā, kuru izvēlējamies, esam vienīgie viesi. Saimniece mums pasniedz ēdienkarti, kamēr meita ap gadiem 5 ir

iegrimusi telefonā un tā pat kā mūsu bērni ir šī aparāta atkarīga. Ēdienkarte visās lodžās ir gandrīz vienāda. Jo augstāk kāp, jo cenas kļūst nedraudzīgākas, bet izvēle tā pati. Esam uz gandrīz 4000 un naktī istabiņā ūdens dzeršanas pudelē sasalst. Turpmāk to ņemam guļammaisā.

5.diena Phortse – Thare Forumiem izrādās taisnība. Šodien uz takas esam mēs divi, kā vēlāk uzzinām, vēl arī vācietis, kuru jau satikām virs Khunde, un porteris ar 8 saplākšņa loksnēm uz muguras. Steigas nekādas, pa dienu noejamais attālums nav liels un varam lēnām strebelēt uz augšu. Temps mums ar vācietu ir ļoti līdzīgs un, kad vakarā apstājamies tajā pašā lodžā, kontakts ir nodibināts. Nākamās divas dienas ejam kopā. Reizēm viņš pa priekšu, reizēm mēs, neviens nevienu nedzenot un tomēr kopā. Thare ir mazākā apdzīvotā vieta visa trekā, te ir divas viesu mājas un ļoti pieticīgas. Elektriķa ir uz akumulatoru, kuru pa dienu uzlādē ar saules baterijām. Ēdienkarte nemainīga, tas pats mākslīgais ievārījums kas visur. Pasūtot ēdienu, tas tiek ierakstīts žurnālā, un no rīta pirms izešanas Tev piestāda rēķinu par visu. Šeit ierakstus veicām mēs paši, jo bija sajūta, ka vietējais nedaudz ieņēma uz krūts un no rīta nespēja sagatavot rēķinu. Bet viss pa godīgo.

6 diena Thare – Gokyo lakes taka atkal iet uz augšu, tad uz leju un beigās atkal uz augšu. Dienas lielāko daļu atkal esam tikai trīs līdz vietai, kur taka sakļaujas ar oriģinālo maršrutu. Šeit redzam vēl vienu no mīnusiem startējot visdrīzāk internetā novāktai grupai. Spēka samērs starp stiprāko un vājāko dalībnieku ievērojami atšķiras un stiprākajiem nākas gaidīt, kas noteikti ir apgrūtinoši. Arī šodien kalni nav jāgāj un ļoti laicīgi esam pie ezeriem. Tiklā bija lieliskas atsauksmes par Čooiju view lodge, kuru arī atrodam un mums palaimējas. Dabonam numuriņu otrā stāvā ar skatu uz ezeru un tālumā uz Čooiju. Izbaudīt gan to varēja tikai brīžiem, jo vakarā viss tinas mākoņos, bet no rīta logu rotā ledus puķes. Saimniece kolorīta un ēdienkarte nemainīga. Esmu sapratis, ka no rīta varu ieēst tikai omleti, vēlā pēcpusdienā zupu un tad

dienas grūtākā daļa, ko izvēlēties vakariņās, jo vari ņemt ko vēlies, tāpat apēst varēs labākajā gadījumā pusi. Varbūt tā bija augstuma ietekme, varbūt atmiņas par pirmo nakti trekā..... Pēcpusdienā pastaiga ap ciematu, kurš sastāv tikai no viesu namiem. Līdzīgi kā Namčē tajā ir maiznīca, aiz morēnas garākais ledājs reģionā, kurš galīgi neatgādinā ledāju, jo nosēts no vienas vietas ar akmeņiem.

7.diena Gokyo lakes – Čooiju bāzes

nometne. Šī ir diena, kad mums vajadzētu

kāpt blakus esošajā Gokyo Ri paugurā 5340m un vērot saullētu virs Everesta. Tumsā pa stāvo taku 3 stundas uz augšu un pēc tam visas dienas garumā augšā kāpj cilvēku tērcīte. Tā kā mūsu plānos ir Renjo La pāreja un skats no tās ir pat iespējams labāks vai vismaz ļoti līdzīgs kā no Gokyo Ri, tad mūsu plānos ir iet uz augšu gar ledāju, kur arī ir pāris Everesta skatu punkti un varbūt sasniegt Čooiju bāzes nometni. Atkal kopā ar vācieti soļojam bez somām, līdz tikai jaka, ūdens un batoņi. Taka nav stāva, augšā lejā un pēc stundām 4 mēs ieraugām Čooiju 2 km sienu visa godībā. Šeit nav būdas un cilvēki te nāk reti. Šī ir vieta, kur būtu vēlējies uzkavēties ilgāk, aiziet vēl tuvāk. Augstums ir ap 5000m un naktī te ir auksti. Ezeru klāj viegla ledus kārtiņa un būtu priecīgi par siltākām drēbēm. Atceļā iepūš vējš un vienīgā iespēja ir maut lejā līdz lodžai. Turp atpakaļ 8 stundas. Atkal diena bez pūļa. Kad vēlāk ieteicām šo vietu satiktajiem cilvēkiem, diemžēl viņi paliek gribot, jo šerpām nepatīk iet tur augšā, viņiem ir savs grafiks, savas ierastās un tradicionālās apstāšanās vietas un tev kā klientam nav izvēles iespējas.

8 diena Gokyo lakes. Pēc iepriekšējās dienas mauciena esam nolēmuši paņemt brīvdienu. Apiet apkārt ezeram, pagulēt, izbaudīt neko nedarīšanu. Izrādās, ka ezera otrā pusē ir vēl viens nekur neuzrādīts Everesta skatu punkts. Ezerā nedrīkst peldēties, jo tas ir svēts. Tā viļņi sitas pret krastu un atgādina jūras šalkoņu.

9 diena Gokyo lakes – Reljo la pāreja – Lungden Šodien ir tā diena, kad jāpārveļas pāri kalnam uz blakus ieleju. Aptuveni 3 stundas pret kalnu un tad divas lejā. Startējam ap 6, lai pagūtu būt pārejā, kamēr nav saradušies mākoņi. No rīta ir

dzestrs un savelkam mugurā visu, kas ir paņemts līdz, laikam izņemot lietus jaku. Līdz ar pirmajiem saules stariem sīpola kārtas jāvelk pa vienai nost. Esam izgājuši pirmie un pārejā augšā esam pirmie. Protams, redzams Everests visa godībā un kādu stundu priecājamies par skatu. No abām pusēm pienāk kādi cilvēki, bet skaits sniedzās līdz 10 un ir vismaz kāds, kas uztaisa mūsu kopbildi. Pa šo pāreju reti veic piegādes un trekotāju, kuri iet 3 pāreju treku ir salīdzinoši maz. Šī vieta iezīmē mums pagrieziena punktu un sākas ceļš mājup.

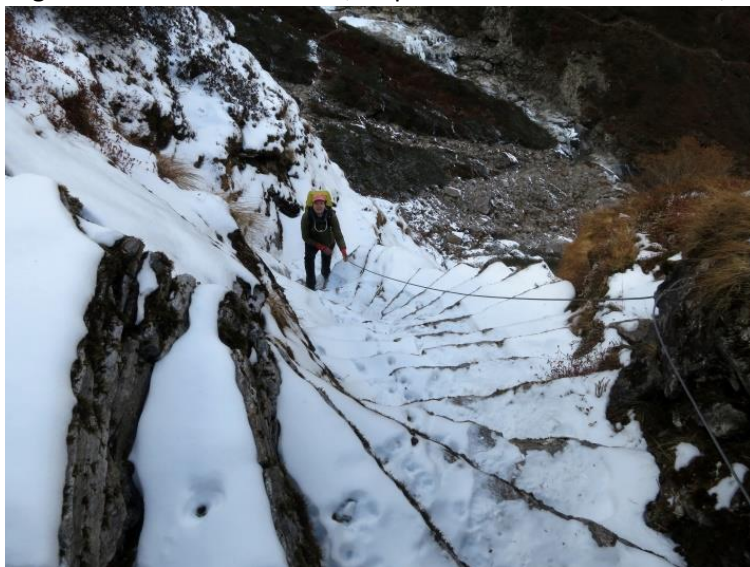
10.diena Lungden – Thame. Turpinām ripot lejā. Šī ir diena, kad pēc attāluma varam aiziet arī līdz Namčeij, bet mums to galīgi nevajag. Pa ceļam apdzenam vienu ļaužu grupiņu un tas arī viss. Visu dienu atkal ejam divatā. Kaut kur pa vidu pastāv iespēja šķērsot upi un pāriet uz ielejas kreiso krastu, bet šo iespēju palaižam garām. Šoreiz tas neko nemaina no ļaužu plūsmas viedokļa, tikai kreisajā krastā taka ir mazāka un izskatās pievilcīgāka. Thame ir klosteris. Tā kā Tengboche izlaidām, tad šoreiz ar prieku uzkāpām līdz tam. Te ir arī tējas namiņš ar lielisku skatu un iespējām nakšņot. Ilgi vilcinājāmies vai neizmantot šo iespēju, bet tā kā mums nākamajā dienā bija savs plāns ar nezināmo, nolēmām tomēr doties zemāk uz Thame. Šeit var arī iet pa taku tālāk uz Tesi Lapha pāreju, kur nav tējas namiņu, bet ir skaisti skati un, ja ir kāda brīva diena, šo iespēju var izmantot radiālam pārgājienam.

11.diena Thame – Kongde Tradicionāli šajā dienā mums būtu jāsasniedz Namče un jāsvin atgriešanās pie civilizācijas. Bet mēs neesam neko tur pazaudējuši, arī varoņdarbi nav veikti un tāpēc izlemjam doties uz Kongde. Šī ir taka ielejas pretējā pusē un tā nav pat iezīmēta visās kartēs. Pēc apraksta sanāk diezgan liels augstuma zudums sākumā un tad atgriešanās 4000 m zonā. Zinām, ka augšā ir viesnīca un vietējie apgalvo, ka esot arī lodžs parastais. Sacīts darīts. Taka ir viena no patīkamākajām visa pārgājiena laikā un vijas caur rododendru un vietām bambusu mežu. Reizēm uzspīd saule.

Pa ceļam apdzenam grupu vāciešu un viņu mantu nesējus un atkal esam vieni paši. Takai vijoties augšā nonākam pretī ziemļu nogāzei un, tavu brīnumu, tā visa ir balta, noledojusi un izskatās ne pārāk piemērota mūsu ekipējumam. Pretī nāk vientuļš puisis un jautā, vai mums ir dzelkšņi. "Possible but dangerous" viņš mūs iedrošina. Izrādās ledus un sniega valstībā viss ceļš ir izlikts ar akmens kāpnēm, stāvākajās vietās novilkta troses. Šeit tiešām vietā teiciens "acis darba izbijās, kājas darba nebijās". Jā tās ir stāvas, jā, apsnigušas, bet "nothing special". Jauka odziņa uz pārgājiena beigām. Lielāks pārsteigums mūs gaida augšā, kur ir tikai 2 viesnīcas. Viena dārga un otra vēl dārgāka un ar dārgu es saprotu vismaz 10x augstāka cena nekā esam gatavi maksāt. Ir jau vēla pēcpusdiena un tālāk iet negribās. Sakam saimniekam, ka paēdīsim un tad izdomāsim, ko darīt tālāk. Kamēr sēžam un ēdam

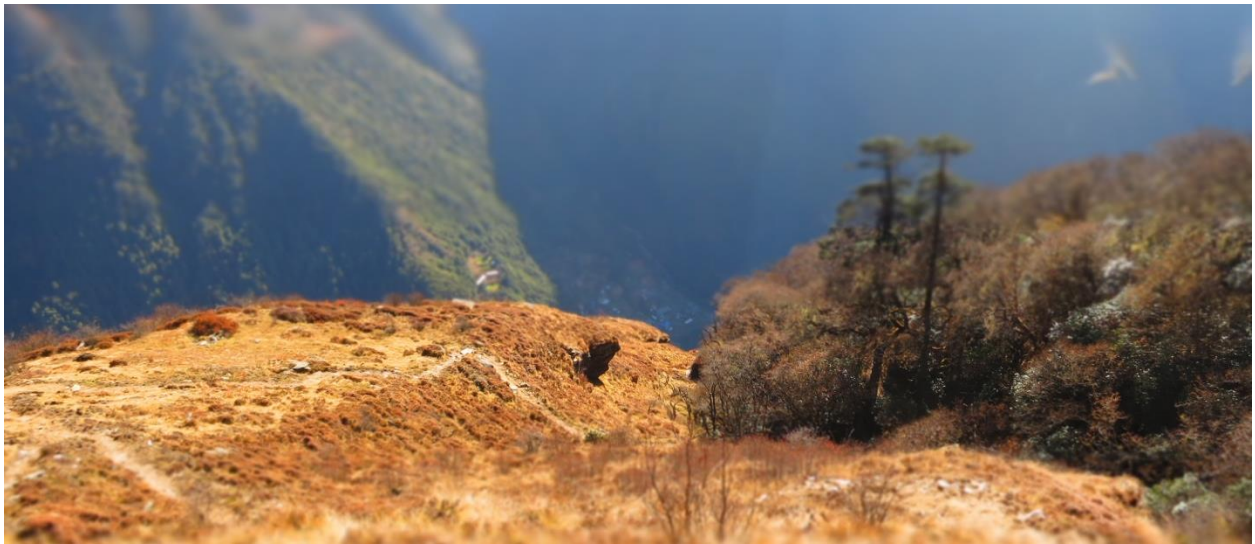

tradicionālo zupu, saimnieka sirds atmaigst un viņš piedāvā mums neapsildāmu istabu par apmēram 80 USD kopā ar ēdienu. Tas ir apmēram uz pusi vairāk kā maksājām pie Gokyo ezeriem, bet nav arī 400 USD. Viesnīca orientējas uz vācu tūristiem, kuri te uzkāpj, lai tālumā ieraudzītu Everestu saullēktā. Viņi šeit nokļūst vai nu ar helikopteru vai ļoti īsu treku. Naktīs viņus nodrošināja ar siltā ūdens termatoriem un elektriskajām siltuma segām. Beidzot bija pa tiešām garšīgs ēdiens un saimnieks pat uzciņāja virtuvē ar vietējo rumu. Ejot gulēt viņš arī mums uzstājīgi piedāvāja ūdens

termaforu un tas tiešām darbojās un sildīja manu sānu līdz rītam.

12. diena Kongde – Jorsole Rīts sākas ar Everesta vērošanu saullēktā. Ja mēs nebūtu bijuši uz Renjo La tas būtu neaizmirstami, bet nebija arī ne vainas skatīties, kā mostas Namče pretējā nogāzē, kā bites sāk rosīties helīši. Spīd saule un mums ir jānoripo tikai lejā 2 vai varbūt 3 stundas pa ļoti stāvu nogāzi. Kartē apmēram 1,5 cm ir jānomet 2 kilometri. Lieki teikt, arī šajā ceļa posmā satiekam vien 3 cilvēkus. Jau lejā taka savienojas ar EBC lielceļu un aplis ir noslēdzies. Šajā vietā paliek skumji. Nosvinam šo notikumu ceļmalas beķerējā ar kūku un alu.

13.diena Jorsole – Lukla Šo posmu esam jau gājuši pretējā virzienā. Kontrolpunktos nevienam par tevi nav nekāda interese. Luklā izvēlamies vienu no lodžiem un vērojam lidmašīnas paceļoties augšā pa slīpo skrejceļu un laižoties lejā. Aviokompānija nomierina mūs, ka rīt būs daudz reisu un noteikti aizlidosim.

14.diena Lukla - Katmandu Lidostā esam pl 7 un, protams, viss sākas no gala, atkal kāda 12 liste un ir sajūta, ka Tara airlines vienkārši nav lidmašīnu, ka biļetes ir pārdotas vairāk par aviokompānijas iespējām. Kaut kad pēcpusdienā tiekam pie boarding passiem un uzgaidāmajā telpā, kur saprotam, ka mums vajag vismaz 5 reisu pirms mums, lai aizlidotu, bet pulkstenis jau ir ap trijiem, sāk vilkties mākoņi, un iespējas atkal sarūk. Uz Katmandu var aizlidot arī ar helīti, bet šis prieks maksā ap 500 USD un tad,

kad starptautiskie reisi sāk degt, visiem arī tos nemaz neesot tik viegli sarunāt. Notiek brīnums un pēkšņi izsauc mūs numuru, apejot vismaz 2 listes. Uzgaidāmajā telpā sākas “viegla”murdoņa un pūlis ir gatavs protesta akcijām. Esam vienīgie 2 eiropieši lidmašīnā, kura pilna ar japāņiem. Kā mums vēlāk stāstīja, tūrisma kompānijām, ja ļoti vajag, ir iespēja ietekmēt aviokompāniju un iebīdīt savus klientus ātrākos reisos. Varu tikai minēt, kā tas notiek..... Ap pl 5 esam Kathmandu putekļos un troksnī. Sazvanām savu draugu un dodamies uz to pašu viesnīcu un to pašu numuriņu. Duša, vakariņas French bakery Kathmandu. Šo vietu vēlos īpaši izcelt – streetfoods mūs īsti neuzrunāja, un pēc tam, kad atradām šo iestādi, citur vairs ēst nemaz negājām.

Mums ir palikušas divas dienas, kuras bija rezervē, ja nu neizdodas izlidot no Luklas. Tā kā ar savu, nu jau draugu, saskrieties neizdodas, tad tēlojam tūristus. Šodien dienas kārtībā Boudhanath – Kathmandu lielākā stupa, un šī vieta man tiešām patika. Lai gan atrodas ļaužu gūzmas vidū, par

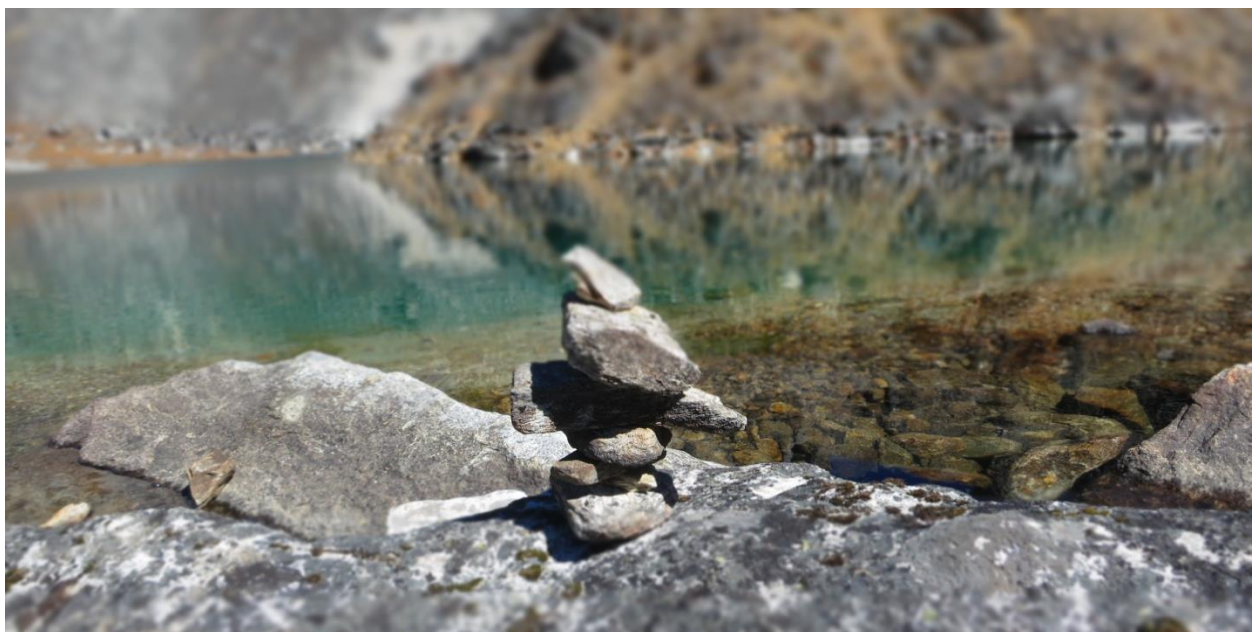
ieeju atkal ir jāmaksā (400 Nrs) te ir ko paskatīties. Desmitiem mazu bodīšu un īpaši uzrunā Dziedošo trauku veikaliņi. Ja esat pie tāda, palūdziet, lai jums nodemonstrē kādu no lielajiem traukiem. Ja tas nesvērtu 20kg, būtu bijis gatavs pircējs. Ar tiem varot izārstēt daž ne dažādas kaites. Tālāk ar kājām un Maps.me palīdzību dodamies uz Pashupatinath Temple - hindu svētvietu, kur klātienē var vērot aizgājušo kremāciju un ar to saistītos rituālus. Ieeja 1000 NRs itkā, lai atjaunotu zemestrīcē nopostītās ēkas. Diemžēl pat šāda ieejas maksa neliek vietējiem sakopt apkārtni. Visur mētājs plastmasas pudeļu kalni, nē, laikam mēs neprotam izbaudīt šīs vietas burvību. Ne velti es saku, ka jebkurai pilsētai, lielai vai mazai, vajag 2 stundas, lai to apskatītu, kamēr citi tam var veltīt vairākas dienas.

Vakarā tomēr satiekam savu draugu un piekritam nākamajā dienā doties ar sabiedrisko transportu uz raftingu. 55 USD no cilvēka iekļaujot personīgo pavadoni autobusā – 3šo labāko Nepālas rafting gidu (☺), ekipējumu, pusdienas. Noteikti labāka izvēle kā dienu pavadīt Kathmandu. Komer craftingā piedalījāties pirmo reizi un sākumā likās diezgan nevainīgi, bet, kad pirmajā krācē divas laivas apgāzās, sākām novērtēt pasākuma būtību. Man ir bijusi neliela 3 kategorijas upju

pieredze sen sen Urālos un tomēr šis ļoti atšķīrās no kaut vai brauciena pa Gauju. Jāairē ir maz, bet tajos brīžos, kad like, intensīvi. Kopā brauc 5-6 laivas, kuras viena otru pieskata un glābj overa situācijās. Brauciens noteikti varēja būt garāks, bet visumā lieliska pieredze.

Te arī pasakai beigās. Kathmandu – Abu dabi – Amsterdamā – Rīga

Sausais atlikums vienam cilvēkam:

Izdevumi:

Lidmašīnas biļetes 600+300

Vīza 40 USD

Atļaujas/caurlaides 50 USD

Raftings 55 USD

Lodžas, takši, dāvanas, dzīvošana un ēšana Nepālā 340 USD

Trekā vidēji tērēts 21 EUR uz cilvēku dienā

Kopā: 1388 EUR

Citi izdevumi:

Apdrošināšana 57 EUR

Dzēriena pudele - Lifestraw: 41 EUR

Laiks 3 nedēļas Rīga - Rīga

Šo trekū var veikt katrs interesents bez organizētu grupu, tūrkompāniju, šerpu vai nesēju palīdzības. Pat tik apmeklētā apvidū kā EBC iedziļinoties var atrast ceļus un veidus kā izvairīties no pūļa, kuru mēs izjutām varbūt pusotru dienu, bet pārējo laiku bijām paši sev noteicēji. Pārtika trekā ir ļoti vienkārīga un nākamajā reizē noteikti ņemtu līdzīgu kaut ko kāram zobam. Vai biju un esmu sajūsmā, vai vēlos atkal to piedzīvot – 50 uz 50. Domājams ir daudzas vietas pasaulē, kurās vēl nav būts un uz kurām par analoģu ciparu var doties. Ja dosieties citā trekā Everesta rajonā pieturpunkti atšķirsies, bet pārējā loģistika būs ļoti līdzīga. Informāciju ir vienmēr vērts aktualizēt pirms došanās ceļā un par izmaiņām mēs atbildību nenesam.

Jautājumiem:

e-pasts: nr@apollo.lv

tālrunis 29403822

Laimīgu ceļu!